

Publicerad 2013-06-21 12:30 av Millan1

En text jag jobbar med.

En form av terapi, lika god som någon annan.

Nyanser av blått I

Det ligger en kvinna mitt på gräsmattan. Hon ligger raklång med grässtråna kittlande mot den bara huden. Hon tittar upp mot den blå men molniga himlen och samtidigt sveps hon in av minnen från ett ungt förflutet. hennes barndom. Gräset doftar precis som det gjorde då hennes morfar slog slänten med lie där hemma, för länge, länge sedan. Doften av det gamla kära minnet blandas med doften från idag, från nuet.

När hon blundar kan hon se honom tydligt inom sig. En lång, stilig, mörkhårig man med vildvuxna ögonbryn. Dessa ögonbryn som hon fick tejpa fast i skinnet. Nej han klagade aldrig. Han tog henne i sitt knä och så rabblade han den roliga ramsan medan han lät henne hoppa i knät som om hon red på en ponny. Han hade ett stort och varmt hjärta men var en lågmäld man.

Hon öppnar ögonen, blinkar hastigt av solskenet som träffar hennes iris. Hon njuter av minnena som sköljer genom hennes inre. Mest av allt njuter hon av doften från gräsmattan som hon ligger på. Det doftar gott, jordigt, primitivt. En doft som har genomsyrat världen sen dess begynnelse. Hon känner sig i samklang med allt, liggande i den ljumma brisen som får grässtråna att böja sig, niga av artighet av att fortfarande finnas.

Hon spärrar upp ögonen när de vant sig vid det skarpa ljuset. Tittar upp bland molnen. Ser figurer bildas och faller rakt ner i ytterligare minnen från barndomens unga förväntansfulla tid. Minns andra tillfällen då hon ensam precis som nu legat på en gräsmatta. Tittat upp mot en molnig himmel och känt sig förundrad över de mjuka fluffiga molnen. Sett figurer bildas i hennes sinne. Längtan efter att få hoppa omkring bland molnen var alltid stor. Önskan att molnen var lika mjuka och formbara som bomull. Där i hennes barndom var önskan lika stark som när hon liggande i nuet önskade sig detsamma.

Hon blundar för en stund och känner tomheten inom sig. Känner längtan efter livet som just nu gått till spillo. Längtan inräknar en varm famn att kura ihop sig i. Minnena vandrar till en annan sommar. Då gräset var lika grönt som nu och bar samma doft men då hon inte låg ensam. Hon minns mannen, ögonen, det gäckande leendet när de hämningslösa rullade runt på gräsmattan utan tanke på var de var. Brisen var ljummen och kärleken stor. Lyckan liksom fullkomlig. leendet hon gav inbjöd till förväntan. Leendet hon fick svarade att ja, du får mig nu. Inga ord utväxlades, det behövdes inte. Leendena sa allt, ögonen talade sitt språk, händerna trevande, kroppar som svettiga till slut andades stilla. Lugnet som infann sig. Hjärtat som klappade hårt men sakta började slå i en normal takt.

Sorgsen öppnar hon ögonen igen. Försöker få minnesglimtarna att försvinna. Väck med er hjärnsnöken. Gå väck, Hon vill inte minnas mer. Smärtan hon känner när hon inser att det var då och inte nu får nästan hjärtat

att krympa ihop så hon knappt kan andas. Gå väck fula monster. Försvinn. Tzi tzi, hon slänger iväg sitt onda öga, pekar med fingrar mot minnena som sakta bleknar bort.

Tomheten överväldigar henne så hon blundar igen. Låter sinnena insupa dofterna av sommar, ljudet av suset i björkarna. Hon försöker känna samklang med den vidunerliga naturen. Hon försöker så gott hon förmår att stabilisera sitt inre men slungas in i ytterligare minnen.

Det är vår. Hon mår väldigt dåligt. Hennes inre är ett enda stort uppror av vemodighet och sorg. Kroppen är stressad, sinnets nyans är svart. Hjärtat smärtar och lemmarna är stela och hårda, värkande, ömmande. Det gör ont att leva. Det är jobbigt att varje dag kliva upp ur sängen. Att börja en ny dag då inte den gamla någonsin tagit slut. Hon sover inte. Knappt en timme var natt. Det är som om en varböld inom henne kommer att spricka och det äckliga kletiga som rinner ut förpestar hela hennes existens.

I affären så faller hennes ögon på färg och duk. Hemma letar hon reda på sitt gamla staffli. Det hittar hon längst in i förådet, bakom alla lådor, ensamt och bortglömt. En gång målade hon men det var länge sedan nu. I en helt annan era. I ett annat liv.

Hon tar upp staffliet och ställer upp det i vardagsrummet. Framför ett av fönstren så att ljuset speglar skuggor och blir bra. Hon klipper omorgsfullt ut en duk. Den tejpar hon upp på staffliet. Hon står och tittar på den tomma duken. Försöker föreställa sig en vacker målning men det är tomt. Hon funderar på ett hav. Hav har hon alltid velat måla men trott hon inte kunna. Hav är frihet, förväntningar, förhoppningar, svärmod, melankoli och på något sätt livsfarligt. Hav, jo det vill hon kunna sätta färg på.

Hon drar in ett djupt andetag. Väljer nyanser av blått. Tar fram svampen som hon doppar i vatten och färg och så börjar hon, i början sakta och trevande dutta runt med svampen på duken. Sedan blir rörelserna lite mer säkra, mer oresonliga. Hon sveper stort och litet. Vågorna står högt i havet. Långt bort syns horisonten. Där är det stilla. Men havet det svallar med höga, livsfarliga vågor. Hon målar febrilt, nästan i trans. Hon känner svetten som droppar i pannan. Armhålorna känns fuktiga men hon bara fortsätter svepa runt med svampen på duken. Aggressivt, gåpåigt, utan pardon. Känslorna svallar under tiden målningen blir mer synlig och nyanserad. Hon känner en form av styrka samtidigt som halsen stockar sig av tårar som aldrig faller. Till slut är den färdig och hon är fullkomligt utmattad. Hon ställer sig en bit därifrån och tittar kritisk på det hon åstadkommit.. Det är hennes hav, där på målningen.

Helt plötsligt så är hon mitt i en annan sekvens. Han står och tittar på hennes tavla. Havet. Så helt plötsligt så kommer det;

- Jag vet vad du menar. Detta är min dikt, den jag skrev för länge sedan

Han låter henne läsa den. Hennes hals tjocknar ihop och ögonen fylls till brädden av tårar.

Livkväl som han förstod hennes tavla förstod hon hans dikt.

Å där i skymningslandet av förtroenden så kände hon att tavlan inte längre var hennes trots att hon själv målat den. Den var hans tillsammans med den underbara dikten som passade som handen i handsken med

tavlan.

Text och bild tillhör Millan 1

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Millan1 med Poeter.se id #42904 innehar upphovsrätten